

цето на казака, който се появи предъ нея съ сичката си хубостъ и момско юначество; очитъ му горѣхъ ясно безъ страха, вѣждитъ се извиле, като кадифе, бузитъ му загорѣле, и блестѣше въ тѣхъ дѣйствиелъ огънь, и като коприна съ лъштѣхъ млади черви мустаки.

„Не могъ, рицарю, не знамъ, какъ да те благодаръ за твоето великодушие“, рече тя, а гласътъ ѝ звѣнѣше, като сребро, „Единъ Богъ може те награди, но азъ слаба жена...“ тя си наведе очитъ; като снѣгъ бѣли и хубави клѣпки се наднесохъ надъ тѣхъ, премръжени съ дълги, като стрѣли, рѣсници: наклони се сичкото ѝ чудно лице, и открой се отдолъ заруменено. Андрей не знаѣше, какво да ѝ каже на това; искаше му се да си искаже сичко, што му е на сърцето, да го искаже пламенно така, както бѣ му на сърдцето — и не можѣше. Усѣти, че му прегради пъшто устата; отнѣ се звукътъ на словото; усѣти, че не му е дадено, като отрасълъ въ бурсата и въ воински животъ, като скитникъ, да отговаря на такива думи, и идъ го хванъ на неговата казашка направа.

Влѣзе татарката. Тя бѣ наръзала хлѣбътъ на филии, донесе го на златно блюдо и сложи го предъ госпожата. Хубавицата погледна на нея, на хлѣбътъ и подигна очи на Андрея — и много нѣшто бѣ въ тия очи. Тоя умилелъ погледъ, въ който се видѣше и немошть и безсилие да искаже чувствата, които ѝ борѣхъ, бѣ по-ясенъ за Андрея отъ сичкитъ рѣчи. На душата му олекна и сърдцето му се раслободи. Чувствата, които бѣхъ до тогава врѣзани като съ юзда, сега усѣтихъ свобода и готови бѣхъ да се излѣятъ въ буйни порое отъ думи. Но хубавицата се обърна къмъ татарката и попита ѝ: „А на мама занесе ли?“

„Тя спи.“

„А на тато?“

„Занесохъ; той рече, че ште сами да доде и да благодари рицаря.“ Тя зе хлѣбъ и поднесе го къмъ устата си. Андрею бѣ драго да гледа, какъ го чупѣше съ бѣлитъ си прѣсте и вѣдѣше; и отведнѣжъ се усѣти за побѣсенѣлий отгладъ, който предъ очитъ му умрѣ, като преглъзна залгъ хлѣбъ. Той поблѣднѣ, хванъ ѝ зарѣчка и извика: „Стега, не вѣшъ веке! ти толкова време не си вѣла, сега хлѣбътъ е за тебъ утрова.“ И тя тоя-часъ си пустихъ рѣката; положи хлѣбътъ на блюдото и, като покорно дѣте, гледаше му въ очитъ. И нека искаже пѣкой това съ дума... но не може ни рѣзецъ, ни кнѣстъ, ни високо-мошно слово